

SEMİH ÖZTÜRK • Önce Dağlar Kar Tutacak

SEMİH ÖZTÜRK 1989'da Giresun'da doğdu. Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü mezunu. İlk kitabı *Önce Dağlar Kar Tutacak* 2018 Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'ne değer görüldü ve aynı yıl Varlık Yayınları (2026, İletişim Yayınları) tarafından yayımlandı. İkinci öykü kitabı *Telaş Bando-su* ile 78. Yunus Nadi Öykü Ödülü'nün sahibi oldu. Son kitabı *Kırık Rahvan* 2024'te İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Kedileri Palto ve Ceviz'le birlikte İstanbul'da yaşıyor, reklam yazarlığı yapıyor.

Varlık Yayınları, 2018-2021 (3 baskı)

İletişim Yayınları 3716 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 676

ISBN-13: 978-975-05-4007-3

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK VE KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Celal Galip

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEMIH ÖZTÜRK

Önce Dağlar Kar Tutacak

Anneme, babama, kardeřime...

Burnum sızladı. Üřüyorum. Annemin yüzü geldi gözümün önüne soluk, ıslak bakışıyla. Bir şey söyleyecekti belki, silini-verdi. Yeniden ansımaya çalıştım. Bořuna. Sonra tipiye seyre koyuldum.

- VÜS'AT O. BENER, "Acamı"

İÇİNDEKİLER

- Dalın Ağrısı 9**
- Ecevit Kitap Kırtasiye 19**
- Hamal Aranıyor 27**
- Kamyon 35**
- Nahide'nin Saçları 45**
- Önce Dağlar Kar Tutacak 49**
- Sevgili Ayten 53**
- Küf 69**
- Yarı Tahliye 67**

Dalın Ağrısı

Dört nala koşan atlar değil, rediflermiş aslında. İnsan sadece baktığı boşluklarda asılı kalırmış. Hevesle kursak arasında toza dumana kim karıştıysa yediği ömrün helali hoş olmuş. Topraktan gelenin çamura kesmesi hayırdanmış. Bir gün nasılsın diye soracak olurlarsa iyiyim demeyecekmişsin, ayıpmış. Yarım olmak ödevmiş. Tam bile olsan yarım durmak lazımmış. Dünya, herkese yetecek kadar bir yer kaplamış. Dağın suyu, ormanın ağacı, sofranın tuzu, gecenin gündüzü eninde sonunda birbirine karışmış. İnsan, asıl eksildikçe tamamlanmış. Öğrendim.

* * *

“Dalları budanan ağaçları düşün. Önceleri şekilsiz, çirkin dururlar. Sonra budandıkları yerlerden filizler gelmeye başlar. Yeşilin ilk tonunu, en tazesini, en güzelini o zaman görürsün. Günden güne öyle güzel gürleşirler ki izlemeye doyamazsın. Ağaç büyür, yaprak açar, saçaklanır. Varsa meyvesini toplarsın. Gölgesinde uyursun, uyanırsın. Ama hiç kimse hesaba katmaz, gövdesinde taşıdığı dalın ağrısı salıncak yarasındandır.”

Dedem, her zamanki ağır tavrıyla soru sormadığı halde cevap bekliyordu. Söyleyeceğini söylemiş, kendince yükünü atıvermişti sırtından. “Anladım,” diyebilirdim sadece. Anlamamıştım. Hayatımda ilk defa dedemden gözlerimi kaçırdım. Yalandan bir iki kez öksürerek sesimi düzeltmeye çalıştım, beceremedim. Tekledim. Ben kaçmak istedikçe üzereme doğru geliyordu. Vites küçülten kamyonların titreyerek yavaşlamasını andıran boğuk bir hırıltıyla uzandığı yerden doğruldu ve yavaşça yere tükürdü. “Bak,” dedi, “İyi-ce bak şuna.” Önce tükürüğü işaret eden parmağındaki bin yıllık tırnağa, daha sonra yere baktım. “Birazdan kuruyacak. Bir varmış bir yokmuş olacak,” dedi. “Üzülme. Üzülecek bir şey yok.” Sustum.

Dedemin yıllardır solgun bakan gözleri bir çift madeni parayı andırıyordu. Suyu çekilmiş kuyuların hüznüyle çilesini doldurduğu yetmezmiş gibi kanser teşhisi koyan doktorun hiç çekinmeden yüzümüze karşı söylediği sözlerden sonra çoğu şeye boş vermişti. İlk iş sigaraya başladı. “Sen bilirsin, nasıl içilir bu meret?”, “Bunların nanelileri çıkmış, onlardan da al”, “Bunlar ucuz, bir dahaki sefere kaliteli olanlarından getir bana.” Şaşkındım ama yapacak pek bir şey olmadığını da farkındaydım. Dedem, giderayak her şeyin tadına bakmak istiyordu. Önceleri bu duruma itiraz etsem de neyin ne olacağını az çok tahmin edebildiğim için hiç sesimi çıkarmadım. Yüzümüze söylenen gerçeklerden sonra bütün dengeler değişmeye başlamıştı. Üstelemedim. Nasıl istiyorsa öyle olacaktı. Oldu da. Memnundu, mutlu hissediyordu. Onun bu halini gördükçe her şeyi unutup, küçük kaçamakları büyük maceralara çevirmek için var gücümle çabalıyordum.

Günü tüketmek ikimiz için de başlı başına sorundu. Rutin kontroller ve ilaç saatleri dışında hastane bahçesindeki çamlıkta zaman geçiriyor, gelip geçen kedilerle köpeklerle